

ไทยขึ้นแท่นแชมป์อาเซียน ลงทุนโครงสร้างพื้นฐานแตะ 2 ล้านล้านบาท

ในช่วงที่ “รัฐบาลยิ่งลักษณ์ ชินวัตร” มีอำนาจในการบริหารประเทศ มีความพยายามผลักดันให้เกิดโครงการลงทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน 2 ล้านล้านบาท หวังจะใช้

เป็น “โปรเจกต์” การขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทยให้เติบโตยาวนานต่อเนื่อง 7 ปี ระหว่างปีพ.ศ.2556-2562 และผลักดันให้ไทยเป็นศูนย์กลาง หรือ “ฮับ” การคมนาคมของอาเซียนโครงการดังกล่าวถูกล้มเลิกไป ต่อมาคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) เข้ามาบริหารประเทศแทน หนึ่งในแนวคิดของ “คสช.” คือ

กำหนดแผนยุทธศาสตร์โครงสร้างพื้นฐานด้านคมนาคมของประเทศขึ้นมา ปิดฝุ่นใหม่ทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ มูลค่ารวมกว่า 2.4 ล้านล้านบาท

อย่างไรก็ดี แผนการลงทุนดังกล่าวจะสอดคล้องกับผลการสำรวจการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานโลกอีก 10 ปีข้างหน้าของ Capital project and infrastructure spending : Outlook to 2025 ซึ่งจะมีมูลค่ากว่า 2,500 ล้านล้านบาท

“ชาร์ล ออสทริคส์” หัวหน้าบริษัท PwC (ประเทศไทย) ได้เปิดเผยถึงผลสำรวจ Capital project

and infrastructure spending : Outlook to 2025 ซึ่ง PwC จัดทำร่วมกับ Oxford Economics โดยทำการสำรวจและคาดการณ์การใช้จ่าย-ลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานจำนวน 49 ประเทศใน 6 ทวีปมีสัดส่วนรวมกันคิดเป็น 90% ของจีดีพีโลกพบว่า แนวโน้มการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในอีก 10 ปีข้างหน้าหรือระหว่างปี 2557-2568 จะมีมูลค่าสูงถึง 78 ล้านล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 2,500 ล้านล้านบาท คิดเป็นอัตราการเติบโตเฉลี่ย 6-7% ต่อปี สำหรับปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเติบโต

ในช่วง 10 ปีข้างหน้า ประกอบด้วย 1.ความพร้อมของแหล่งเงินทุนของภาครัฐในตลาดเกิดใหม่ ที่อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจยังคงขยายตัวต่อเนื่อง และไม่ได้ประสบผลกระทบจากวิกฤติการณ์ทางการเงินในช่วงที่ผ่านมา ซึ่งการลงทุนส่วนใหญ่ในภูมิภาคนี้จะเน้นเส้นทางคมนาคมขนส่งบริการด้านสุขภาพ และการศึกษา

2.การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างประชากรเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุโรปตะวันตกและญี่ปุ่น ทำให้ภาครัฐจำเป็นต้องลงทุนด้านสวัสดิการสังคมเพิ่มเพื่อดูแลผู้สูงอายุ 3.การพัฒนาเข้า

สู่สังคมเมือง ที่ทำให้เกิดการลงทุนในสาธารณูปโภคต่างๆ และ 4.กรอบนโยบายและการใช้ทรัพยากรธรรมชาติเป็นตัวกำหนดรูปแบบการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานเช่นกัน

ในขณะที่การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในตลาดเกิดใหม่จะเติบโตไปพร้อมกับพัฒนาเข้าสู่สังคมเมืองและการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างประชากร การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในกลุ่มประเทศพัฒนาแล้วจะมีอัตราชะลอตัวลง เนื่องจากข้อจำกัดการลงทุนที่มีมากขึ้น หลังได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจในระบบธนาคารและสถาบันการเงิน มาตรการรัดเข็มขัดทางการคลัง (Fiscal Austerity) และภาวะเศรษฐกิจโลกที่ยังคงเปราะบาง โดยผลสำรวจระบุว่า อัตราการเติบโตของสหรัฐอเมริกา มีแนวโน้มดีกว่าทางฝั่งยุโรปตะวันตก ที่คาดว่าจะการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในรูปสกุลเงินดอลลาร์จะยังไม่ฟื้นคืนสู่ระดับก่อนเกิดวิกฤติไปจนถึงปี 2563

ทั้งนี้ The World Economic Forum (WEF) ประมาณการว่า เม็ดเงินลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน (เช่น สาธารณูปโภค พลังงาน คมนาคมขนส่ง การบำบัดของเสีย การป้องกันน้ำท่วม และโทรคมนาคม) ทุกๆ ดอลลาร์จะก่อให้เกิดผลตอบแทนทางเศรษฐกิจกลับเข้าสู่ระบบประมาณ 5-25%

สำหรับแหล่งเงินทุนโครงสร้างพื้นฐานในอนาคตนั้นจะมาจากกองทุนโครงสร้างพื้นฐาน กองทุนบำนาญ บำนาญ นักลงทุนสถาบันที่ต้องการเข้าลงทุนโครงการต่างๆ เพื่อปรับ

พอร์ตและกระจายความเสี่ยง โดยภาคเอกชนจะเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการลงทุนของรัฐมากขึ้น เพราะจะช่วยเพิ่มงบประมาณและรายได้ให้กับรัฐ เนื่องจากจัดเก็บภาษีได้มากขึ้น

ขณะที่รัฐบาลบางประเทศที่มีข้อจำกัดทางการเงิน จะหันมาให้ความสนใจแนวคิดการลงทุนในลักษณะความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน (Public-Private Partnerships :

PPPs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งตลาดเกิดใหม่ที่เห็นการไหลเข้าของเม็ดเงินการลงทุนมากขึ้นในช่วง 2-3 ปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ ภาระหนี้ในภูมิภาคยังอยู่ในระดับต่ำ และมีเสถียรภาพมากกว่าฝั่งยุโรปตะวันตกและสหรัฐอเมริกาที่เผชิญกับภาวะเศรษฐกิจซบเซาและวิกฤติหนี้ในช่วงที่ผ่านมา ทำให้มีความสามารถในการก่อหนี้เพื่อการลงทุนเพิ่มเติมลงทุนโครงสร้างพื้นฐานไทยติด Top 3 ในอาเซียน

สำหรับแนวโน้มการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในอีก 10 ปีข้างหน้า “ชาร์ล” ระบุว่า อินโดนีเซียจะมีการลงทุนสูงสุดเป็นอันดับ 1 คือ 1.65 แสนล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 5.3 ล้านล้านบาท รองลงมาคือ ไทย คาดมีการลงทุน 5.85 หมื่นล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 2 ล้านล้านบาท ตามด้วยเวียดนาม ที่คาดว่าจะมีมูลค่าการลงทุนประมาณ 5.6 หมื่นล้านดอลลาร์ หรือราว 1.8 ล้านล้านบาท

ทั้งนี้ มองว่าการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานในอินโดนีเซียจะเติบโตจากการผลักดันนโยบายและสนับสนุนให้เกิดการลงทุนภายใต้การบริหารของประธานาธิบดีคนใหม่หลังผ่านการเลือกตั้งเมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา โดยคาดว่าจะการลงทุนภาครัฐ (Public investment) จะเติบโตเฉลี่ยปีละ 7% ขณะที่อุตสาหกรรมหนัก เช่น เหมืองแร่ (Mining) จะมีมูลค่าการใช้จ่ายมากที่สุดถึง 4.6 หมื่นล้านดอลลาร์ในปี 2568 จาก 1.3 หมื่นล้านดอลลาร์ในปี 2555

ในส่วนของประเทศไทย การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานส่วนใหญ่จะเน้นไปที่การใช้จ่ายภาคคมนาคมขนส่งเป็นสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการลงทุนโครงการรถไฟความเร็วสูง (High-speed rail project) ซึ่งคาดว่าจะใช้เม็ดเงินลงทุนราว 3.2 หมื่นล้านดอลลาร์ หรือมากกว่า 1 ล้านล้านบาทในช่วง 7 ปีข้างหน้า ด้านประเทศเวียดนาม เม็ดเงินลงทุน

ชาร์ล ออสทริกส์
ผู้ร่วมบริษัท PwC (ประเทศไทย)

โครงสร้างพื้นฐานจะเติบโตเฉลี่ยปีละ 9% ส่วนใหญ่จะเติบโตจากการลงทุนในเส้นทางคมนาคมขนส่งและอุตสาหกรรมการผลิต

“การลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของไทยในช่วง 10 ปีข้างหน้าจะเติบโตอย่างมีนัยสำคัญจากแผนยุทธศาสตร์โครงสร้างพื้นฐานการคมนาคมของไทยระยะเวลา 8 ปี หรือระหว่างปี 2558-2565 ซึ่งมีมูลค่าวงเงินลงทุนสูงถึง 2.4 ล้านล้านบาท หากการลงทุนเกิดขึ้นจริงตามแผนที่วางไว้ น่าจะเป็นปัจจัยที่ผลักดันให้เศรษฐกิจของไทยเติบโตได้ในระยะกลาง”

สำหรับรูปแบบการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยนั้น ควรเน้นในลักษณะความร่วมมือระหว่างภาครัฐและเอกชน เพื่อเปิดโอกาสให้เอกชนร่วมลงทุนโครงการรัฐขนาดใหญ่ และจัดตั้งกองทุนโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure fund) นำจะ

เป็นประโยชน์มากกว่า เพราะจะช่วยเพิ่มคุณภาพและช่วยลดต้นทุนการดำเนินงานทั้งต่อรัฐเอง และเอกชนผู้ร่วมลงทุน ขณะที่ประชาชนก็จะได้รับประโยชน์ในแง่ของการได้รับการที่มีประสิทธิภาพ

“ข้อดีของการให้เอกชนเข้ามาร่วมทำงานจะช่วยแบ่งเบาภาระของภาครัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนลงทุน ทำให้หนี้สาธารณะไม่เพิ่มสูงขึ้นจนบริหารจัดการไม่ได้และเพิ่มศักยภาพการให้บริการ และความคุ้มค่าในการดำเนินกิจการ เพิ่มอำนาจรัฐในการพัฒนาประเทศในส่วนอื่นๆ”

“ชาร์ล” ระบุว่า ไทยต้องเร่งสรุปแผนและแนวทางการลงทุนโครงสร้างพื้นฐาน โดยเฉพาะเส้นทางคมนาคมขนส่งให้ชัดเจนก่อนการเปิดประชาคมอาเซียนปลายปี 2558 เพื่อพัฒนาการเชื่อมโยงระบบขนส่งและการเดินทางเข้า-ออกทั้งในและระหว่าง

ประเทศให้ทัดเทียมเพื่อนบ้านอย่าง
สิงคโปร์ และมาเลเซีย และเพื่อเป็น
การยกระดับขีดความสามารถในการ
แข่งขัน ที่ปัจจุบันไทยได้รับการจัด
อันดับความสามารถในการแข่งขันที่
อันดับ 37 ของโลก และเป็นอันดับ
4 ของอาเซียนรองจากบรูไน,
มาเลเซียและสิงคโปร์

